

Sygn. akt VII Ua 73/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk (spr.)

Sędziowie: SO Agnieszka Stachurska

SO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 lutego 2018 r. w Warszawie

sprawy P. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wniesionej przez organ rentowy

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 lipca 2016 roku sygn. akt VI U 183/16

1. oddala apelację,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz P. M. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Marcin Graczyk SSO Małgorzata Jarząbek

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy P. M. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o zasiłek chorobowy, na skutek odwołania P. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 3 marca 2016 r. znak: (...), w pkt 1 zmienił zaskarżoną decyzję przyznając odwołującemu P. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 29 stycznia 2016 r. do 29 lutego 2016 r. oraz ewentualnie za dalsze okresy, w pkt 2 zasądził od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. na rzecz odwołującego P. M. kwotę 377 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowią następujące ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego:

P. M. do 31 stycznia 2016 r. był zatrudniony w (...) sp. z o.o. w W.. Od 1 lutego 2016 r. odwołujący nie pracował już zarobkowo. Jego niezdolność do pracy w okresie od 29 stycznia 2016 r. do 29 lutego 2016 r. powstała w trakcie trwania ubezpieczenia chorobowego.

W dniu 3 marca 2016 r. organ rentowy wydał decyzję znak: (...) mocą której odmówił odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 29 stycznia 2016 r. do 29 lutego 2016 r. oraz ewentualnie za dalsze okresy. Podstawą wydania ww. decyzji było uczestnictwo odwołującego w posiedzeniach Rady Nadzorczej (...) Spółdzielni (...) z siedzibą w W., w charakterze członka tego organu. Organ rentowy uznał, że odwołujący tym samym wykorzystywał zwolnienie od pracy niezgodnie z jego celem. Przy czym we wcześniejszych okresach, gdy odwołujący był na zwolnieniu lekarskim i pełnił funkcję członka Rady Nadzorczej, organ rentowy nie zgłaszał zastrzeżeń.

Sąd Rejonowy ustalił, iż funkcja członka Rady Nadzorczej pełniona jest przez odwołującego społecznie, a nie zarobkowo. Otrzymuje on jedynie miesięczny ryczałt niezależny od liczby posiedzeń – 50% minimalnego wynagrodzenia za pracę. Ryczałt ten nie ma charakteru wynagrodzenia za pracę. Odwołujący uzyskuje go niezależnie od tego czy bierze udział w posiedzeniach Rady czy też nie.

W zwolnieniach lekarskich z dnia 8 lutego 2016 r., 29 lutego 2016 r. oraz 21 marca 2016 r. lekarz nie zalecił odwołującemu leżenia w łóżku. Odwołujący od lekarza psychiatry i psychologa otrzymał zalecenia by w przypadku objawów depresji nie unikać kontaktów z ludźmi.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy, aktach rentowych oraz na podstawie zeznań odwołującego. Zeznania odwołującego były dla Sądu Rejonowego wiarygodne z uwagi na fakt, że w całości korespondowały z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Przechodząc do rozważań nad zasadnością odwołania, Sąd Rejonowy zważył, że odwołanie jako uzasadnione zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy zaznaczył, iż postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie ograniczało się do zbadania dokumentów i przesłuchania strony.

Wskazał, iż zgodnie z art. 68 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2014 r. poz. 159 j.t.) Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest uprawniony do kontrolowania ubezpieczonych, co do prawidłowości wykorzystywania zwolnień od pracy zgodnie z ich celem oraz do formalnej kontroli zaświadczeń lekarskich. Z kolei zgodnie z art. 17 ust 1 i 3 ww. ustawy ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Kontroli dokonuje się w trybie art. 68 tej ustawy. Zgodnie z art. 66 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa wypłatę zasiłku wstrzymuje się, jeżeli prawo do zasiłku ustało albo okaże się, że prawo takie w ogóle nie istniało.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że zasadniczym celem zasiłku chorobowego jest kompensata utraconego przez ubezpieczonego dochodu wskutek wystąpienia u niego czasowej, przejściowej niezdolności do zarobkowania. Celem tym nie jest natomiast uzyskanie dodatkowej korzyści obok wynagrodzenia, dlatego zasiłek chorobowy wypłacany jest nie obok, ale zamiast wynagrodzenia. Zarówno warunki nabycia prawa do świadczeń, jak też wysokość tychże świadczeń i zasady ich wypłaty są sformalizowane z uwagi na: bezwzględnie obowiązujący charakter norm prawnych zawartych w przepisach prawa ubezpieczenia społecznego, wyłączenie możliwości ich wykładani z uwzględnieniem reguł słuszności (zasad współzycia społecznego), ukształtowanie treści stosunków ubezpieczeń społecznych ex lege i niedopuszczalność zawierania co do nich ugód, powodując konieczność ich zgodnego z dosłownym brzmieniem – stosowania. Prawo do zasiłku chorobowego podlega utracie w przypadku wystąpienia jednej z dwóch przesłanek: wykonywania pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy lub wykorzystywania zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia. Przesłanki powodujące utratę prawa do świadczenia mają charakter niezależny, odrębny. Wystarczy więc, że w czasie orzeczonej niezdolności do pracy ubezpieczony wykonuje pracę zarobkową i nie jest niezbędne, aby była ona niezgodna z celem zwolnienia lekarskiego (wyrok SN z dnia 5 kwietnia 2005 r., I UK 370/04, OSNP 2005, nr 21, poz. 342; OSP 2006, z. 12, poz. 134) jak i odwrotnie.

Jako zachowanie niezgodne z celem zwolnienia określić można takiego typu postępowanie, które w powszechnym odczuciu jest nieodpowiednie dla osoby chorej i może nasuwać wątpliwości co do rzeczywistego stanu zdrowia ubezpieczonego. Wykorzystywanie zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia, pozwala na interpretowanie tego przepisu w taki sposób, że wykonywanie czynności mogących przedłużyć okres niezdolności do pracy jest zawsze wykorzystywaniem zwolnienia niezgodnie z jego celem. Celem zwolnienia od pracy jest zaś odzyskanie przez ubezpieczonego zdolności do pracy. W jego osiągnięciu przeszkodą może być zarówno wykonywanie pracy zarobkowej (co przesądził ustawodawca), jak i inne zachowania ubezpieczonego utrudniające proces leczenia i rekonwalescencję (por. wyrok SN z dnia 14 grudnia 2005 r., III UK 120/05, OSNP 2006, nr 21-22, poz. 338; wyrok SN z dnia 6 grudnia 1978 r., II URN 130/78). Za zachowania niezgodne z celem zwolnienia w orzecznictwie uznano min: nadużywanie alkoholu, podejmowanie działań, których chory powinien unikać, wzięcie udział w wycieczce zagranicznej, w imprezie towarzyskiej czy rozrywkowej, nieprzestrzeganie wskazań lekarskich (np. nakazu leżenia w łóżku, zakazu wykonywania prac domowych, praca w ogrodzie lub gospodarstwie rolnym), a także wykorzystywanie tego zwolnienia dla innych celów niż leczenie. O wykonywaniu pracy nie decyduje charakter stosunku prawnego, na podstawie którego są one wykonywane, ale rodzaj tych czynności. Adnotacja natomiast na zwolnieniu lekarskim "pacjent może chodzić" upoważnia do wykonywania zwykłych czynności życia codziennego, takich jak wstawanie z łóżka, poruszanie się po mieszkaniu, udanie się na ewentualne zabiegi czy kontrolę lekarską (vide wyrok SA w Katowicach z dnia 12 listopada 2002 r., III AUa 3189/01, Pr. Pracy 2003, nr 10, s. 43).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd Rejonowy wskazał, iż podziela stanowisko wyrażone w wyroku z dnia 4 listopada 2009 r. (I UK 140/09), zgodnie z którym nie może być uznawany za pracę zarobkową w rozumieniu art 17 ust 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa ryczałt za udział w posiedzeniach rady nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej stanowiący formę społecznej działalności niektórych członków. Zaznaczył, iż należność za udział w posiedzeniach rady nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej, której dana osoba jest członkiem, nie ma charakteru wynagrodzenia za pracę, lecz przybiera postać ryczałtu rekompensującego czas poświęcony dla dobra społeczności lokalnej, ewentualnie poniesione w tym celu koszty. Tym samym ryczałt miesięczny przewidziany statutem uznać można jedynie za pewną rekompensatę czasu poświęconego na wykonywanie tych dodatkowych zadań przez niektórych tylko członków spółdzielni mieszkaniowej ponieważ trudno mu przydać charakter świadczenia wzajemnego za wykonywanie pracy w charakterze członka rady nadzorczej. Z uwagi na specyfikę spółdzielni mieszkaniowej udział w posiedzeniach jej rady nadzorczej jakkolwiek uprawniający do otrzymywania tak określonego ryczałtu miesięcznego, nie może być zatem uznawany za pracę zarobkową w rozumieniu art 17 ustawy. Zasadniczym dla Sądu Rejonowego argumentem, że bycie członkiem rady nadzorczej nie wyklucza pobieranie zasiłku chorobowego jest fakt, że wynagrodzenie wypłacane jest w formie ryczałtu. Ponadto organ rentowy podniósł tylko udział w posiedzeniach rady nadzorczej odwołującego. Sąd Rejonowy dodał, iż zakwestionowane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zwolnienie lekarskie dotyczy okresu po ustaniu zatrudnienia. Zastosowanie zatem w niniejszej sprawie znajdzie art. 13 ust 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy zmienił zaskarżoną decyzję przyznając odwołującemu P. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 29 stycznia 2016 r. do 29 lutego 2016 r. oraz ewentualnie za dalsze okresy.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., w myśl którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Koszty zastępstwa procesowego Sąd Rejonowy ustalił na podstawie § 15 ust. 2 Rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015 r., poz. 1801) (wyrok Sądu Rejonowego z dnia 18 lipca 2016 r. wraz z uzasadnieniem, k.35,38-41 tom I a.s.).

Apelację od powyższego wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozpatrzenia zgromadzonego materiału dowodowego oraz wyprowadzenie wniosków z niego niewynikających poprzez przyjęcie, że odwołujący nie wykonywał pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności

do pracy oraz w konsekwencji naruszenie prawa materialnego, tj. art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia chorobowego w razie choroby i macierzyństwa, poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że odwołujący ma prawo do zasiłku chorobowego.

Biorąc pod uwagę wskazane zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania.

Uzasadniając powyższe stanowisko organ rentowy wskazał, iż odwołujący otrzymał wynagrodzenie „za udział w posiedzeniach”, co prowadzi do wniosku, że w tym przypadku uczestnictwo w nich miało charakter zarobkowy. Zdaniem skarżącego Sąd I instancji błędnie wobec tego przyjął, że kwoty przekazywane przez spółdzielnie na rzecz odwołującego nie pozostają w związku z uczestnictwem w posiedzeniach, a więc tych aktywności nie można uznać za pracę zarobkową. W konsekwencji Sąd I instancji nie zastosował art. 17 ust. 1 o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia chorobowego w razie choroby i macierzyństwa, zgodnie z którym w takiej sytuacji odwołujący powinien być pozbawiony zasiłku chorobowego za cały okres zwolnienia.

W ocenie organu rentowego uczestniczenie w posiedzeniach rady nadzorczej wyczerpuje obie (niezależne od siebie) przesłanki pozbawienia prawa do zasiłku określone w art. 17 ust. 1 ww. ustawy. Należy je bowiem uznać także za działanie niezgodne z celem zwolnienia od pracy. Organ rentowy podniósł, iż przyjęcie, że adnotacja lekarza „chory może chodzić” pozwala na uczestniczenie w działalności typu udział w posiedzeniach rady nadzorczej, prowadziłyby do błędnego wniosku, że w zasadzie chory może podejmować wszelkie aktywności, z wyjątkiem obowiązków pracowniczych. W rzeczywistości taka adnotacja oznacza, że chory jest w stanie podejmować czynności pozwalające na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych, nie zaś to, że może podejmować dodatkowe, niezwiązane z powrotem do zdrowia aktywności (apelacja organu rentowego z dnia 6 czerwca 2016 r., k.47-48 tom I a.s.).

W odpowiedzi na apelację, odwołujący wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Uzasadniając swe stanowisko wskazał, że podtrzymuje argumentację przedstawioną w postępowaniu przez Sądem I instancji, iż uczestnictwo w posiedzeniach rady nadzorczej nie może być postrzegane jako praca zarobkowa ani jako wykorzystywanie zwolnienia od pracy w sposób sprzeczny z jego celem. W jego ocenie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny przedstawionego w sprawie materiału dowodowego wskazując i uzasadniając fakty uznane za udowodnione. Podniesione w apelacji zarzuty dotyczące naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego, są więc całkowicie nietrafione, dlatego apelacja winna być oddalona (odpowiedź na apelację z dnia 17 października 2016 r., k.60-62 tom I a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Nim jednak Sąd Okręgowy uzasadni wskazane stanowisko co do meritum, wskazać należy, że w myśl art. 378 § 1 k.p.c. Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Tym samym w granicach zaskarżenia Sąd odwoławczy jest uprawniony do merytorycznego rozpoznania sprawy. Oznacza to, że może dokonywać własnych ustaleń faktycznych prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestając na materiale zebranym w I instancji (art. 381 i 382 k.p.c.). Do przyjętych ustaleń faktycznych może zastosować właściwe przepisy prawa materialnego niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji, będąc ewentualnie związanym oceną prawną lub uchwałą Sądu Najwyższego (art. 386 § 6, art. 398²⁰ i 390 § 2 k.p.c.). Nadto Sąd odwoławczy nie jest związany przedstawionymi w apelacji zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiąza go jedynie zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego (uchwała Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 16 czerwca 2004 r., I CZ 40/04, wyrok Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2007 r., II PK 318/06). Te natomiast na gruncie rozpoznawanej sprawy wskazywały na nieprawidłową ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Tak

więc Sąd Okręgowy był uprawniony do poczynienia własnych wszechstronnych ustaleń w sprawie, zarówno przy uwzględnieniu twierdzeń stron, jak i wszelkich niezbędnych dowodów.

Uznając konieczność uzupełnienia materiału dowodowego Sąd Okręgowy, na rozprawie apelacyjnej w dniu 11 stycznia 2017 r. zobowiązał pełnomocnika odwołującego do złożenia informacji o posiedzeniach Rady Nadzorczej w okresie od 29 stycznia 2016 r., w których odwołujący brał udział, a także do złożenia jego dokumentacji medycznej za okres od 29 stycznia 2016 r. z przychodni (...) (k.72-73 tom I a.s.).

Z protokołów z posiedzenia plenarnego Rady Nadzorczej wynika, iż posiedzenia te miały miejsce: 23 lutego 2016 r., 15 marca 2016 r., 22 marca 2016 r., 26 kwietnia 2016 r., 19 maja 2016 r., 7 czerwca 2016 r. oraz 9 czerwca 2016 r. (protokoły z posiedzenia Rady Nadzorczej, k.80-122 tom I a.s.). Z kolei z dokumentacji medycznej wynika, iż odwołujący w okresie od 15 stycznia do 10 lutego 2016 r. korzystał ze zwolnienia lekarskiego. Zwolnienia lekarskie we wskazanym okresie zostały wystawione z uwagi na schorzenia o podłożu kardiologicznym. W okresie od 1 marca 2016 r. do 10 kwietnia 2016 r. niezdolność do pracy odwołującego stwierdził lekarz psychiatra (dokumentacja medyczna odwołującego, k.76-79, tom I a.s., (...), k.136-137 tom I a.s.).

W świetle powyższego, Sąd Okręgowy uznał za celowe uzupełnienie materiału dowodowego poprzez zasięgnięcie opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu kardiologii i psychiatrii, celem ustalenia czy udział odwołującego w posiedzeniach Rady Nadzorczej w okresie od stycznia 2016 r. mógł niekorzystnie wpłynąć na proces leczenia i czy udział w takich posiedzeniach należy uznać za wykorzystanie zwolnienia sprzecznie z jego przeznaczeniem (postanowienie z dnia 16 maja 2017 r., k.225-226 tom II a.s.).

W opinii wydanej na zlecenie Sądu Okręgowego z dnia 7 lipca 2017 r. biegły kardiolog prof. dr hab. W. S. wskazał, iż odwołujący cierpi na chorobę wieńcową wielonaczyniową, przy czym jest ona skutecznie leczona wykonanymi przed trzema laty zabiegami na tętnicach wieńcowych. W ocenie biegłego współistniejące nadciśnienie tętnicze jest dobrze kontrolowane przy pomocy leków hipotensyjnych. Na podstawie badania klinicznego oraz analizy dołączonych do akt dokumentów biegły kardiolog nie stwierdził u odwołującego przeciwwskazań do uczestnictwa w posiedzeniach Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej z przyczyn kardiologicznych. Biegły miał przy tym na względzie, iż odwołujący miał zaznaczone na druku zwolnieniowym, że może chodzić. Zadaniem biegłego uczestniczenie w posiedzeniach Rady Nadzorczej nie wpływało na proces leczenia i nie było sprzeczne z przeznaczeniem zwolnienia (opinia biegłego kardiologa, k.234-235 tom II a.s.).

Podobne stanowisko zaprezentowała biegła z zakresu psychiatrii M. P.. W opinii z dnia 22 września 2017 r. biegła wskazała, iż kilkukrotny udział w posiedzeniach Rady Nadzorczej Spółdzielni (...) nie wpływał niekorzystnie na proces leczenia. Zdaniem biegłej, z wyłączenie psychiatrycznego punktu widzenia udział w tych posiedzeniach nie był sprzeczny z przeznaczeniem zwolnienia. Biorąc pod uwagę sytuację życiową odwołującego i rodzaj stwierdzonych u niego objawów, biegła uznała, iż udział w tych posiedzeniach mógł wręcz korzystnie wpływać na jego stan psychiczny, tj. mobilizować do aktywności, łagodzić poczucie osamotnienia, poprawiać samoocenę (opinia biegłej psychiatry, k.252-253 tom II a.s.).

Sąd Okręgowy podzielił wnioski sformułowane przez biegłych uznając, że opinie te są rzetelne, a także jasno i szczegółowo umotywowane. Nadto żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń opinii biegłych (k.263,271 tom II a.s.).

Przechodząc do oceny zasadności apelacji należy wskazać, iż zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j.: Dz.U.2017 r., poz. 1368 ze zm.) ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Z powyższego wynika, iż prawo do zasiłku chorobowego podlega utracie w przypadku wystąpienia jednej z dwóch przesłanek: wykonywania pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy lub wykorzystywania zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia. Przesłanki powodujące utratę prawa do świadczenia mają charakter niezależny, odrębny. Oceniając istnienie pierwszej z nich Sąd Okręgowy w pełni podzielił argumentację Sądu I instancji, iż należność za udział w posiedzeniach Rady Nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej, której dana

osoba jest członkiem, nie ma charakteru wynagrodzenia za pracę, lecz przybiera postać ryczałtu rekompensującego czas poświęcony dla dobra społeczności lokalnej, ewentualnie poniesione w tym celu koszty. Wobec tego, słusznie Sąd I instancji przyjął, iż z uwagi na specyfikę spółdzielni mieszkaniowej udział w posiedzeniach jej Rady Nadzorczej jakkolwiek uprawniający do otrzymywania określonego ryczałtu miesięcznego, nie może być uznawany za pracę zarobkową w rozumieniu art 17 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Mając na względzie fakt, iż celem zwolnienia od pracy jest odzyskanie przez ubezpieczonego zdolności do pracy, Sąd Okręgowy dokonał oceny wpływu udziału odwołującego w posiedzeniach Rady Nadzorczej na proces leczenia i rekonwalescencję. W tym celu Sąd Okręgowy uzupełnił materiał dowodowy o dokumentację medyczną odwołującego, a także przeprowadził dowody z opinii biegłych sądowych. W oparciu o powyższe dowody Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż uczestnictwo w posiedzeniach Rady Nadzorczej nie miało negatywnego wpływu na proces leczenia odwołującego. Co więcej z opinii biegłej psychiatry wynika, iż udział w tych posiedzeniach mógł wręcz korzystnie wpływać na stan zdrowia odwołującego.

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie zarówno w toku postępowania przed Sądem Rejonowym, jak i uzupełniony przez Sąd Okręgowy w postępowaniu odwoławczym w sposób jednoznaczny wskazuje, że nie ma zatem żadnych podstaw do stwierdzenia, iż odwołujący korzystał ze zwolnień od pracy niezgodnie z ich celem, a co za tym idzie, że nie przysługuje mu prawo do zasiłku chorobowego. Oznacza to więc, że zaskarżona decyzja odmawiająca odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego jako niezgodna z prawem podlegała zmianie.

W kontekście powyższych rozważań Sąd Okręgowy przyjął, iż prezentowana w apelacji argumentacja jest chybiona i nie może być podstawą jej uwzględnienia. Sąd Okręgowy zważył, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, zaskarżone rozstrzygnięcie było prawidłowe.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy w Warszawie na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym w dacie apelacji, zasądając od organu rentowego na rzecz P. M. kwotę 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Marcin Graczyk (spr.) SSO Małgorzata Jarząbek

Zarządzenie: (...)

(...)